

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN

Ray Comfort

A pokol legféltettebben őrzött titka

A hetvenes évek végén Isten egy utazásokkal járó szolgálattal tisztelt meg. Utazásaim során lehetőségem nyílt hozzáférni a gyülekezetek növekedési adataihoz, és nagy megdöbbenésemre azt vettem észre, hogy a Jézus mellett döntésre jutók 80–90%-a hagyja el a hitet, tér vissza a világba. Ez a modern evangelizációnak és a módszereinek az „érdeme”, melyek száz esetből 80–90 úgynevezett visszaesőt termelnek.

Hadd fejtsem ezt ki bővebben! 1991 volt az egyesült államokbeli tízéves ébredés első éve, mikor az ország egy jelentős felekezete 294 000 Krisztus melletti döntést regisztrált. Ez alatt az egy év alatt ez a 11 500 gyülekezetet magában foglaló felekezet 294 000 döntést könyvelhetett tehát el. Ennek ellenére csupán 14 000 főt lehetett megtalálni az istentiszteleteken, hogyan számolnak hát el a maradék 280 000-rel?

Sajnos ez nem kirívó eset, hanem modern evangelizációs statisztika. De van még valami, amit a hetvenes évek vége felé fedeztem fel, ami mélyen megrendített. Elkezdtem behatóan tanulmányozni a Római levelet és különösen a *Spurgeon, Wesley, Moody, Finney, Whitfield, Luther* és más szerzők által írt evangéliumhirdetéseket, olyan emberekét, akiket Isten jelentős módon használt a korábbi időkben. Úgy találtam, hogy valamennyien egy, a modern evangelizációs módszerek által mára szinte teljesen háttérbe szorított alapelvet használtak. Tanítani kezdtem hát ezt az alapelvet. Meghívást kaptam, hogy helyezzem át a szolgálatunkat Dél-Kaliforniába, Bellflower városába, kifejezetten azzal a céllal, hogy az amerikai gyülekezetekhez eljuthasson ez a tanítás.

Három évig csendben folytak a dolgok, mikor is felhívott *Bill Gothard*, aki videón látta ezt a tanítást. San Joséből repült hozzám Észak-Kaliforniába, ekkor 1000 pásztorral osztottam meg az üzenetet. 1992-ben ő vetítette le a videót 30 000 pásztor előtt. Még ebben az évben *David Wilkerson* hívott fel New Yorkból. Egyenesen a kocsijából hívott, miután ott hallotta a tanítást. Azon nyomban 4830 kilométert repült Los Angelesből New Yorkig, hogy megossza az egyórás üzenetet a gyülekezetével, ennyire fontosnak találta. Ráadásul nemrég hallottam egy pásztorról, aki a kazettán 250 alkalommal hallgatta meg ugyanazt. Örömmre szolgál, ha te egyszer is meghallgatod, hogy mi „a pokol legféltettebben őrzött titka”.

A Biblia a Zsolt 18,8-ban azt mondja, hogy „az Úr törvénye hiba nélkül való, lelkeket térítő” (Káldi-ford.). Mi az tehát, amiről a Biblia azt mondja, hogy tökéletes, és ráadásul megtéríti a lelket? Az ige nagyon világossá teszi, hogy az Úr törvénye tökéletes, és téríti meg a lelket. Most, hogy Isten törvényének szerepét bemutatnunk, vessünk egy pillantást a polgári jogra.

Képzeld el, hogy azt mondom neked: „Jó hírem van számodra, valaki kifizette helyetted az egymillió forintos gyorshajtási bírságot. Valószínűleg így válaszolnál: Te meg miről beszélsz? Miért jó hír ez nekem, mikor ennek az égvilágon semmi értelme?! Nincsen egymillió forintos gyorshajtásos bírságom.”

Az én jó hírem lehet, hogy neked akkor mégsem olyan jó hír, sőt inkább értelmetlen zagyvaság. Sőt mi több, még sértőnek is érezheted, hiszen azt feltételezem rólad, hogy törvénysértést követtél el, miközben te úgy gondold, hogy ártatlan vagy. Ugyanakkor ha más formába öntöm a mondanivalómat, akkor sokkal világosabb lesz:

„Az úton idefelé elkapott a radar, mikor 90-nel száguldottál keresztül egy vak gyerekek számára fenntartott átkelőhelyen. Tíz jól látható figyelmeztető tábla volt kitéve, hogy 30 km/h a sebességhatár, ezek ellenére te mégis 90-nel hajtottál keresztül a területen. Amit tettél, az rendkívül felelőtlen és veszélyes volt, egymillió forint a büntetés. Amikor a törvényt érvényesíteni szerettük volna, valaki betoppant és kiegyenlítette a tartozásodat. Nagyon szerencsés vagy!”

Látható tehát, hogy valójában a szabálysértés részletes magyarázata miatt lett a jó hírből tényleg jó hír. Ha nem magyarázom el először érthetően és világosan neked, hogyan és mivel vétettél a törvény ellen, akkor a jó hírt értelmetlen zagyvaságnak fogod hallani, sőt még sértőnek is érezheted. De amint világossá válik számodra, hogy áthágtad a szabályokat, akkor a jó hír valóban jó hír lesz.

Ugyanígy, ha azzal megyek oda egy önelégült (vagy megrogzított) bűnöshöz, hogy „Jézus meghalt a kereszten a te bűneidért”, ezt ő jó eséllyel értelmetlen butaságnak fogja tartani. Butaságnak, mert nem érti. Ahogy a Biblia mondja, tanuljak, akkor több eredménnyel fogok járni. Ha nem sajnálom az időt attól, hogy elővegyem az isteni törvényt, azt találok, hogy „a keresztről való beszéd bolondság azoknak, akik elvesznek” (1Kor 1,18). Emellett bántónak is érezheti, mert amíg ő jónak tartja magát a saját szemében, én mégis azt állítom róla, hogy bűnös. Ez mindaddig így marad, ameddig meg van győződve arról, hogy rengeteg nálánál sokkal rosszabb ember van a világon. Ha azonban időt fordítok arra, hogy elővegyem a tízparancsolatot, és megmagyarázzam a bűnösnek, hogy pontosan mit tett rosszul, és azt, hogy a törvény áthágásával valójában Isten ellen vétkezett, akkor lesz igaz rá az, amit Jakab mond: „a törvény mint törvényszegőket marasztal el titeket.” (Jak 2,9) Ezek után az a jó hír, hogy a (megérdemelt) büntetést már valaki más kifizette, nem lesz se bolondság, se sértő a számára, hanem valóban „Isten ereje minden hívőnek üdvösségére” (Róm 1,16).

Ezek után a bevezető gondolatok után nézzük meg a Róm 3,19-et, a továbbiakban ugyanis Isten törvényének néhány, az egész emberiségre érvényes jellegzetességét tárjuk majd fel. A Róm 3,19 tehát így hangzik: „Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy elnémuljon minden száj, és az egész világot Isten ítélje meg.” Tehát a törvény egyik feladata, hogy elnémítsa a száját, és hogy megállítsa a bűnöst abban, hogy mentegesse magát azt mondogatva, hogy „rengeteg nálam sokkal rosszabb ember van, nem vagyok én olyan rossz ember”. Nem, a törvény

elhallgattatja az öngazoló, a magát mentető száját és az egész világot, nemcsak a zsidókat, de az egész világot bűnösen hagyja Isten előtt. Ahogy a Róm 3,20-ban olvashatjuk: „*a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem öelötte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.*” Ezek szerint Isten törvénye által ismerhetem fel a bűnt. Az 1Jn 3,4 azt mondja, hogy „*a bűn törvényszegés*”. A Róm 7,7 így hangzik: „*Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla! Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismeretem volna meg a törvény által*”. Pál azt mondja, hogy „nem tudtam, hogy mi a bűn, amíg a törvény fel nem világosított”. Vagy ahogy a Gal 3,24-ben áll: „*Tehát a törvény nevelőnk volt Krisztusig, hogy hit által igazuljunk meg.*”

Isten törvénye úgy viselkedik, mint egy tanító abban, hogy Krisztushoz vezessen minket, hogy mi a Krisztus Jézus vérében való hit által igazuljunk meg.

A törvény nem segít rajtunk, benne hagy minket a bajban. Nem igazít meg bennünket, csak bűnösen hagy minket a szent Isten ítélőszéke előtt. És a modern evangelizáció tragédiája éppen az, hogy mivel a századforduló táján elhagyta a törvényt, egyben annak lelket megtéríteni tudó, a bűnöst Jézushoz vezetni tudó képességét is nélkülöznie kellett; ezért kellett egy más okot találnia, hogy az evangéliumot kívánatosabbá tegye a bűnös számára. Az indíték, melyet a modern evangelizáció választott, hogy megszólítsa a bűnösöket, nem más volt, mint az „élet élvezetének javítása” (avagy a „teljesebb élet” ígérete). Az evangéliumot odáig süllyesztették, hogy „Jézus az, aki békét, örömet, szeretetet, beteljesedést és örökké tartó boldogságot ad majd neked”. Most, hogy bemutassuk ennek a nagyon népszerű tanításnak a bibliaellenes természetét, szeretném, ha figyelmesen hallgatnátok a következő anekdotát, ugyanis a mondanivalóm lényege van benne elrejtve.

Két ember ül a repülőgépen. Az első kap egy ejtőernyőt, és azt mondják neki, hogy ha felveszi, az nagyban javítja majd a repülés élményét. Először kicsit bizonytalankodik, mert nem érti, hogy egy ejtőernyő viselése hogyan javíthatja a repülést, de egy idő után a kaland kedvéért mégis rászánja magát, gondolja, hogy kipróbálja, vajon csakugyan úgy lesz-e. Amint felveszi, érzi a vállaira nehezedeő súlyt, erőfeszítést kíván már tőle az is, hogy egyenesen üljön. Mindezek ellenére azzal nyugtatja meg magát, amit mondtak is neki, hogy az ejtőernyő javítja a repülést. Tehát úgy dönt, türelemmel lesz még egy ideig. Amint így várakozik, észreveszi, hogy a többi utas közül néhányan rajta nevetnek amiatt, hogy ejtőernyőt visel a repülőgépen. Ekkor egyfajta szégyenérzet vesz erőt rajta. Miközben mindenhol mutogatnak rá és nevetnek rajta, egyszer csak nem bírja tovább, behúzódik az ülésbe, lecsatolja magáról az ejtőernyőt, és dühösen a földre dobja. Csalódottság és keserűség önti el a szívét, hiszen meg van győződve róla, hogy aljas módon becsapták.

A második ember is kap egy ejtőernyőt, de figyeljétek, hogy neki mit mondanak! Azt mondják neki, hogy vegye fel, mert bármelyik pillanatban megtörténhet, hogy ki kell ugrania a gépből, méghozzá nyolcezer méter magasságból. Hálásan csatolja magára az ejtőernyőt, nem is érzékeli a vállaira nehezedeő súlyt, ahogy azt sem, hogy csak görnyedten tud ülni, gondolatai csak akörül forognak, hogy mi történne vele, hogyha ejtőernyő nélkül kellene kiugrania.

Vizsgáljuk hát meg, hogy miért élte meg a két utas annyira különbözőképpen ugyanazt a helyzetet. Az első utast csak az

motiválta az ejtőernyő felvételében, hogy az majd javítani fogja a repülés élményét. Ugyanakkor az a keserű tapasztalat érte, hogy az utasok kigúnyolták. Csalódott és nagyon megharagudott azokra, akiktől az ejtőernyőt kapta. Meg is van győződve róla, hogy őt többször biztosan nem húzzák csöbe. A másik ember viszont azért vette fel az ejtőernyőt, hogy túlélje a rá váró utazást, s mivel tisztában volt azzal, hogy mi történhetett volna vele az ejtőernyő nélkül, ezért valódi öröm és békesség töltötte hát el a szívét, tudva, hogy a biztos haláltól menekült meg. Ez a tudás tette képessé arra, hogy elviselje a többi utas gúnyolódását. Azokra pedig, akiktől az ejtőernyőt kapta, őszinte hálával gondolt.

Most figyeljétek meg, hogy is hangzik a modern evangélium: „Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, ő ad majd nektek szeretetet, örömet, békességet, beteljesedést és örök boldogságot.” Más szavakkal: „Jézus teszi igazán élvezetessé az utazásodat.” A bűnös tehát ezt hallván ki is próbálja magán a Megváltót, úgy kísérleti jelleggel, csak hogy lássa, vajon igaz-e ez az állítás. És mit tapasztal? A megígért kísértéseket, szenvedéseket és megpróbáltatásokat. A többi utas pedig gúnyolódik rajta. Vajon mit fog tenni? Leoldja magáról az Úr Jézus Krisztust, mert az ige miatt üldöztetés érte (Mk 4,17), csalódik és megkeseredik, ráadásul jogosan. Neki békességet, örömet, szeretetet, beteljesedést és örökké tartó boldogságot ígérték, és helyette mit kapott? Csak szenvedést és megszegyenítést. Keserűsége éppen azok ellen irányul, akiktől az úgynevezett „jó hírt” kapta. Az ő utolsó állapota rosszabb lesz az elsónél, belőle mintegy a keresztyénségellenes védőoltással beoltott, megkeseredett, visszaeső bűnös lesz.

Szentek, ahelyett, hogy azt prédikáljuk, hogy Jézus élvezetesebbé teszi az utazást, inkább arra kéne figyelmeztetnünk az utasokat, hogy hamarosan ki kell ugraniuk a gépből. Mert igaz az, hogy „*elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik*” (Zsid 9,27). És amikor a bűnös megérti Isten törvénye megszegésének irtóztató következményeit, akkor menekülni fog a Megváltóhoz, pusztán azért, hogy megmeneküljön az eljövendő haragtól. Azért ha mi igaz és hűséges tanúk vagyunk, akkor ezt fogjuk hirdetni. Azt tehát, hogy harag közeledik, hogy Isten „*most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg.*” (ApCsel 17,30). Miért? „*Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött...*” (31. vers) Látjátok, hogy a lényeg nem a boldogság, hanem a megigazulás. Nem számít az, hogy milyen boldog a bűnös, hogy mennyire élvezzi „*a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét*” (Zsid 11,25). Krisztus igazsága nélkül menthetetlenül elpusztul a harag napján. „*Nem használ a vagyon a harag napján, az igazság azonban megment a haláltól.*” (Péld 11,4) A békesség és öröm az üdvösség valóban érvényes gyümölcsei, de nem szabályos ezeket arra használni, hogy velük csábítsuk az embereket az üdvösségre. Ha ugyanis továbbra is ezt tesszük, akkor a bűnösök tisztátalan motivációból, bűnbánat nélkül jönnek majd Jézushoz.

Emlékezzetek még, miért volt öröm és békesség a második utas szívében? Azért, mert tudta, hogy az ejtőernyő a biztos haláltól menti meg. Hívóként, ahogy Pál is mondja, nekem is van örömem és békességem a hitben (Róm 15,13), hiszen tudom, hogy Krisztus igazsága megszabadít engem az eljövendő haragtól.

Az eddig elhangzottak ismeretében vessünk egy pillantást egy, a gép fedélzetén történt incidensre! Van egy kezdő légi-

utaskísérőnők, aki éppen forró kávét visz ki az utasoknak. Ez az első napja a munkahelyén, szeretne jó benyomást gyakorolni az utasokra, és ez sikerül is neki, mivel ahogy megy végig a folyosón, egyszer csak megbotlik valakinek a lábában, és a gőzölgő kávét egyenesen a második utas ölébe borítja. Vajon hogy reagál majd rá, amint a forró folyadék leforrázza az érzékeny bőrét? Valószínűleg feljajdul, hogy „Júj! Azt a mindenit, ez fáj!” Érti a fájdalmat. De vajon leoldja-e magáról az ejtőernyőt, és odacsapja-e mérgesen a földhöz, azzal, hogy „a csodába ezzel az ejtőernyővel”? Nem valószínű, miért is tenné? Nem azért vette fel az ernyőt, hogy jobb legyen az útja, hanem hogy megmentse őt abban az ugrásban, ami vár rá. Ha más nem is, az a kávé incidens biztosan megerősíti abban, hogy jól odakösse magát az ejtőernyőhöz, és még inkább várja a kiugrást.

Ezért ha mi helyes indítékból vettük magunkra az Úr Jézus Krisztust, azért hogy megmeneküljünk a közelgő haragtól, akkor amikor az üldöztetések jönnek, mikor az utazás döcögössé válik, nem Istent fogjuk hibáztatni, és nem fogjuk elveszíteni az örömünket és a békességünket. Miért is vesztenénk el? Nem a boldog életért jöttünk Jézushoz, hanem az elkövetkező harag elől menekültünk hozzá. Ha valami, akkor a megpróbáltatás éppen hogy közelebb viszi az igazi hívőt a Megváltóhoz. Szomorú, hogy magukat keresztyénnek tartók tömegei veszítik el az örömüket és békességüket, mikor a gép rázni kezd. Miért? Azért, mert ők egy emberközpontú evangélium termékei. Bűnbánat nélkül jöttek, éppen az hiányzott a megtérésükből, ami által üdvözülni lehet.

Nemrég Ausztráliában szolgáltam, Ausztrália, tudjátok, „az a kicsi sziget, Új-Zéland partjainál”. A bűnről, a törvényről, a megigazulásról, a szentségről, az ítéletről, a megtérésről és a pokolról prédikáltam, és éppenséggel nem döntött le a lábamról a tömeg, amely annyira tolakodott volna, hogy „Jézusnak adja a szívét”. Éppen ellenkezőleg, a levegő nagyon feszült volt. Az alkalom után azt mondták, hogy van egy fiú hátul, aki Jézusnak szeretné adni az életét. Hátramentem, és ott találtam ezt a tizenéves srácot, aki nem tudta elmondani a megtérők imáját, mert olyan erősen zokogott. Ez nagyon üdítő volt számomra, ugyanis már évek óta szenvedtem az „evangéliumi csalódottság” nevű betegségtől. Nagyon vágytam rá, hogy a bűnösök befogadják az evangéliumot, de tudtomon kívül egy emberközpontú üzenetet hirdettem. Ennek a lényege az volt, hogy „soha nem találsz igazi békességet Jézus Krisztuson kívül, van a szívedben egy Isten alakú űr, melyet egyedül csak Isten tud betölteni”. Hirdettem a megfeszített Krisztust, hirdettem a megtérést. Mikor a bűnös előrejött, hogy válaszoljon a felhívásra, én azt gondoltam magamban: „Ó, nem, ez a srác Jézusnak akarja adni a szívét, de közben 80% esély van arra, hogy visszamenjen a világba. Elegendem van már a visszaesőkből, jobb lesz tehát, ha megbizonyosodom róla, hogy ez a srác tényleg komolyan gondolja. Neki jobb, ha őszinte!” Tehát a Gestapo szellemében közelítettem meg szegény fiút. Odamentem hozzá és ezt kérdeztem tőle: „Mit szeretnél?” „Azért jöttem, mert szeretnék keresztyén lenni” – válaszolta. „Komolyan gondolod?” – kérdeztem. „Igen” – mondta ő. „Egészen biztos vagy benne?” – faggattam. „Igen, azt hiszem” – válaszolta. „Rendben, akkor imádkozom veled, de ajánlom, hogy őszinte légy” – mondtam. „Persze, rendben” – mondta ő. „Akkor most ismételd utánam őszintén a következő imádságot, teljes szívedből, de igazán a szívedből, és csak akkor, ha teljesen biztos vagy benne: »Ó, Istenem bűnös vagyok.«” Erre ő: „Hú..., ó, Istenem, bűnös

vagyok.” Én közben azon gondolkozok, hogy miért nincs vajon látható jele a megbánásának. Miért nincs semmi látható bizonyítéka annak, hogy ez a srác valóban szívből bánkodik a bűnei miatt? Most, ha beelátnék az indítékaiiba, nyilvánvaló lenne, hogy száz százalékig őszinte. Tényleg teljes szívéből hozta meg ezt a döntést. Ő őszintén akart adni egy esélyt ennek a Jézus-dolognak, hátha kaphat belőle valami jót. A szexet, a drogokat, az anyagiasságot és az alkoholt már kipróbálta. Miért ne tehetne próbát akkor ezzel a keresztyénség dologgal is, hátha tényleg olyan jó dolog, ahogy azt ezek a keresztyének mondják, hogy valóban békességet, örömet, szeretetet, beteljesedést és örök boldogságot ad. Nem az eljövendő harag elől menekül tehát, de hiszen nem is hallott róla, hogy bármilyen harag közeledne. Volt egy kirívó mulasztás az üzenetemben. Nem a fiú bűnbánásában volt hiba, csupán azt nem tudta a srác, hogy mit kellene megbánnia, azaz hogy mi is a bűn.

Emlékezzünk csak vissza a Róm 7,7-re, itt mondja Pál, hogy „*a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által*”. Hogyan tarthat bűnbánatot az ember, ha nem tudja, hogy mi a bűn? Minden úgynevezett bűnbánat csupán olyan lehet, amit én úgy hívok, hogy „vízszintes bűnbánat”. Azért jön, mert hazudott embereknek vagy mert lopott tőlük. De amikor Dávid vétkezett Betsabéval és megszegte a tízparancsolatot (hiszen mohón megkívánta embertársa feleségét, hazudott, ellopta a más feleségét, paráználkodott, gyilkolt, tiszteletlen volt a szülei iránt és tiszteletlen volt Isten iránt is), akkor nem azt mondta, hogy „emberek ellen vétkeztem”. Hanem azt, hogy: „*Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.*” (Zsolt 51,6) És mikor Józsefet szexuálisan kísértették, akkor ő ezt mondta „*Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?!*” (1Móz 39,9) A tékozló fiú is ugyanezt mondta: „*Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened*” (Lk 15,21). Pál is ezt az Istenhez való megtérést hirdette (ApCsel 20,21). A Biblia azt tanítja, hogy „*az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre*” (2Kor 7,10). Ezért ha az ember nem érti meg, hogy a bűn elsődlegesen „függőleges”, akkor csupán felszínes tapasztalatot szerezhethet róla, és pusztán „vízszintes bűnbánatot tarthat”, ezért hagyja el a hitet, amikor megpróbáltatás, kísértés vagy üldöztetés támad.

A. B. Earl mondta, hogy „jelentős tapasztalattal a hátam mögött úgy látom, hogy Isten törvényének legsúlyosabb fenyegetései kiemelt jelentőséggel bírnak abban, hogy Krisztushoz vezessék az embereket. Elveszítettnek kell látniuk magukat ahhoz, hogy kegyelemért tudjanak kiáltani, nem menekülhetnek meg a veszélytől, amíg nem szembesülnek vele.” Most szeretném, ha valami szokatlant tennének. Igazán nem szeretnék zavarba hozni titeket, de szeretném megkérdezni, hogy hányótoknak terelődött valami másra a figyelme, miközben A. B. Earl idézetét olvastam?

Én is szeretnék valamit bevallani nektek. Én tényleg másra gondoltam, miközben felolvastam az A. B. Earltól való idézetet. Azt gondoltam, hogy „senki nem figyel rám, mindenkinek egészen máson jár az esze”. Ezért most, hogy megértjük a lényegét, szeretném, ha tényleg őszinték lennétek. Ha közben másra terelődött a figyelmetek, és fogalmatok sincs róla, hogy mit is mondott A. B. Earl, lennétek szivesek jó magasra felemelni a kezeteiket? Általában a hallgatóság fele vagy kétharmada felteszi a kezét, s ez most sincs másképpen. Próbáljuk csak el még egyszer!

A. B. Earl a múlt század híres evangélistája volt, százötvenezer megtérő bizonyítja az előbbi állítása igazságát. A sátán nem akarja, hogy megértsd a következőket, ezért kérlek, hallgass nagyon figyelmesen! A. B. Earl mondta tehát a következőt:

„Jelentős tapasztalattal a hátam mögött [ez az igazi próba] úgy látom, hogy Isten törvényének legsúlyosabb fenyegetései kiemelt jelentőséggel bírnak abban, hogy Krisztushoz vezessék az embereket. Elveszettnek kell látniuk magukat ahhoz, hogy kegyelemért tudjanak kiáltani, nem menekülhetnek meg a veszélytől, amíg nem szembesülnek velem.”

Hasonló ez ahhoz, mikor egy fuldoklót úgy próbálsz kimenteni a vízből, hogy ő nincs tudatában annak, hogy fuldoklik, valószínűleg nem sokra értékeli majd az erőfeszítéset. Meglátod őt a tó közepén úszni, és azt gondold: „Azt hiszem, fuldoklik. Igen, minden bizonnyal.” Fejest ugrasz a vízbe, és kihúzod őt a partra, de mindeközben egy árva szót sem szólsz hozzá. Bizonyára nem lesz túl hálás neked, mivel mindaddig nem akar megmenekülni, amíg a veszélyt nem észleli, és mindaddig nem is fog megmenekülni, amíg nem szembesül a veszéllyel.

Vagy képzeld el, hogy odajössz hozzám azzal, hogy „Figyelj csak, Ray!” „Mondjad!” – vetem oda. „Tessék, itt van a gyógymód a Groaninzin-kórra, eladtam a házam, csak hogy pénzt szerezzek erre a terápiára. Ingyen, ajándékba hoztam neked.” Valószínűleg valahogy így reagálnál: „Micsoda? Milyen gyógymód? Groaninzin-kór? Tényleg a házadat adtad el azért, hogy megvehesd? És most ingyen ide akarod adni? Igazán nem kellett volna, de kösz szépen. Akkor, szia!” És magában hozzáteszi: „Azta, ez a srác teljesen meghibbant!” Úgy értem, én valószínűleg ehhez hasonlóan reagálnék, ha te egy életemben sohasem hallott betegség gyógymódjáért eladnád a házad, és ráadásul ezt a gyógymódot ingyen nekem akarnád adni. Azt gondolnám, hogy veled biztos nem stimmel valami.

Ha azonban azzal jössz hozzám, hogy „Figyelj csak, Ray, te sajnos elkaptad a Groaninzin-kórt. Tíz egyértelmű tünetet fedeztem fel rajtad. Legfeljebb két heted lehet még hátra.” Ezek után én, ha meggyőződtem róla, hogy valóban elkaptam a betegséget (hiszen a tünetek annyira nyilvánvalóak), a következőt kérdezem: „Ó, mit tegyek most?” És ekkor te így válaszolsz: „Ne aggódj! Itt van a gyógymód a Groaninzin-kórra. Eladtam a házam, hogy megvehessem. Tessék, itt van ingyen, ajándékba.” Ezek után már nem becsülöm le az áldozatod, sőt nagyon is értékelem és mélyen megindít. Miért? Mert szembesültem a betegséggel, és ezért tudok hálás lenni a gyógymódotért.

És sajnos éppen az jellemzi az Egyesült Államokat és a Nyugatot, hogy úgy hirdették a gyógymódot, hogy előzőleg nem figyelmeztettek a betegségre. A kegyelem evangéliumát hirdettük, anélkül, hogy előzőleg a törvény által bemutatnánk, hogy az ember természete szerint törvénszegő. Ennek szomorú következménye, hogy a Dél-Kaliforniában és a bibliaismerő vidékeken való evangélizáció során rendszeresen, szinte kivétel nélkül hat- vagy hétszeresen újjászületett embereknek teszek bizonyosságot.

Azt mondjátok: „Át kell adnod az életedet Jézus Krisztusnak!” „Rendben, megvettem ezt hétévesen, aztán mikor tizenegy, tizenhét, huszonhárom, huszonöt, huszonnyolc, harminckettő... lettem.” Tudjátok ez az ember nem keresztyén, hanem parázna. Ráadásul istenkáromló, mégis meg van róla győződve, hogy üdvözült, mert „újjászületett”. Miről is van itt szó? Isten kegyelmét arra használja, hogy kibúvót keressen a

teste számára. Nem becsüli meg az áldozatot, nem zavarja az sem, hogy Krisztus vérét, a szövetség vérét megtapodja (Zsid 10,29). Vajon miért nem? Azért, mert sohasem tudatosult benne a betegsége, s ezért a gyógymódot se tudta értékelni.

A biblikus evangélizáció kivétel nélkül, mindig törvény az önteltnek, és kegyelem az alázatosnak. Sohasé láthatjátok, hogy Jézus egy kevély, arrogáns és öngazult embernek az evangéliumot, a jó hírt, a keresztet vagy a mi Istenünk kegyelmét hirdetné. Nem, sohasé. A törvénnyel megtöri a kemény szívet, és az evangéliummal meggyógyítja azt. Miért? Mert ő mindig azt tette, ami tetszett az Atyának. „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (Jak 4,6; 1Pt 5,5) „Utál az Úr minden fölfuvalkodott szívűt” – azt mondja az Írás” (Péld 16,5).

Jézus megmondta nekünk, hogy kiknek is szól az evangélium. Azt mondta, hogy „Az Úr Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat” (Lk 4,18). Ezek szellemi kijelentések: a lélekben szegényeknek (Mt 5,3), a megtört szívűek nem mások, mint a bűnbánó emberek (Ézs 57,15). A foglyok azok, akiket a sátán fogságba ejtett, hogy ezek az ő akaratát cselekedjék (2Tim 2,26), a vakok pedig azok, akiket e világnak istene megvakított, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát (2Kor 4,4). Csak a betegnek van szüksége orvosra (Mk 2,17), és csupán, akik belátták, hogy betegek, azok fogják megbecsülni és alkalmazni is a gyógymódot.

Most röviden nézzünk meg néhány példát a kevélyeknek való törvényről és az alázatosoknak való kegyelemről! Elsőként keressük meg a Lukács 10,25-öt!

Amikor tehát megadom az igehelyet a szószekekről, akkor kétszer teszem, mert tudom, hogy az ember feledékeny, és jobb, ha mindent kétszer hall... jobb, ha mindent kétszer hall. Ez a Bibliából is alátámasztható. Mikor Isten férfiakat szólít meg a Bibliában, akkor kétszer mondja a nevüket: „Ábrahám, Ábrahám...; Saul, Saul...; Mózes, Mózes...; Sámuel, Sámuel...” Mivel jobb, ha az ember mindent kétszer hall. A nőnek azonban elég egyszer is. Nem is emlékszem, hányszor fordult már elő velem, hogy amint ott ülök a padban, az igehirdető mondja, hogy a „Lukács 10,25”, én pedig már fordulok is oda a feleségemhez azzal, hogy „Mit is mondott?” Ő pedig mondja, hogy a „Lukács 10,25” „Köszönöm, kedvesem” – erre én: *segítőtárs*, így hívja és ezért teremtette Isten a nőt, mert a férfiember egyedül nem képes boldogulni. Az a helyzet, hogy a férfiak elvesztik a dolgokat, a nők pedig megtalálják. „Hol a kulcsom, drágám?” „Ott csüng az orrodon, kedvesem?” Számtalanszor előfordul velem, hogy kinyitom a konyhaszekrényt azzal, hogy „Édesem, elfogyott a méz!” Ő meg így válaszol: „Itt van, drágám.” Hol is lenne az ember a nő nélkül? Hümmm... még mindig az édenkertben. Éva találta meg a fát, Ádám azt se tudta, mi történik körülötte. Sőt, ha megnézzük a nő teremtését, azt olvashatjuk, hogy azért, hogy Isten a nőt megteremthesse, az emberre mély álmod bocsátott. Na, de az Írás arról nem beszél, hogy bármikor is felébredt volna.

A Lukács 10,25-ben láthatjuk, hogy egy bizonyos törvénytudó lépett elő és kísértette Jézust. Ő nem egy megbízott kezdő, hanem egy képzett tudósa Isten törvényének. Aki felállt

és ezt mondta Jézusnak: „*Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?*”

Nos, mit tett Jézus? A törvényt vette elő. Miért? Mert ez az ember büszke, arrogáns és önigazult volt. Itt találjuk tehát ezt a képzett, Isten törvényében jártas tudóst, amint Isten Fiát kísérti. A kérdésének értelme az volt: „Mit gondolsz, mit kell tennünk azért, hogy örök életet kaphassunk?” Jézus tehát a törvényt tárta elé, és ezt mondta: „A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?” A törvénytudó ezt mondta: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat!*” Jézus pedig így válaszolt: „*Jól feleltél; ezt cselekedd, és élsz.*” Ezután azonban az Írás azt mondja, hogy a törvénytudó „*igazolni akarván magát, azt mondta Jézusnak: »De ki az én felebarátom?«*” Az Élő Biblia (Living Bible), mely nagyon világosan írja le a törvény hatását ez emberre, a következőt mondja: „*Az ember mentegetni próbálja a szeretetlenségét, amivel bizonyos emberek iránt van, ezért kérdezte meg: »Kicsoda az én embertársam?«*” A zsidókkal ugyan jóban volt, de a samáriaiakat nem kedvelte. Ekkor mondta el neki Jézus az irgalmas samaritánus példázatát. Aki nem is volt annyira irgalmas vagy jó, mivel ő azzal, hogy annyira szerette az embertársát, mint saját magát, csupán az Isten törvénye alapvető kívánalmainak engedelmessé vált. A törvény lelkének hatására (igazság) történt az, hogy az ember szája elnémult. Belátta, hogy nem szerette eléggé az ő embertársát. Mert a törvény azért adatott, hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék (Róm 3,19).

Hasonló dolog történt a Lukács 18,18-ban is, ahol egy gazdag és fiatal főember jött Jézushoz, ő azt akarta megtudni, hogy hogyan nyerheti el az örök életet. Vajon mi mit tennék, ha valaki odajönne hozzánk, és ezt kérdezné: „*Hogyan nyerhetnék örök életet?*” Talán azt mondanánk: „*Gyorsan mondd el ezt az imádságot, mielőtt még meggondolnád magad!*” De mit is tett Jézus az ő potenciális megtérőjével? A törvényhez irányította őt. Őt „*vízszintes parancsolatot*” adott elébe, olyan parancsolatokat, melyek az emberekkel való kapcsolatára vonatkoztak. Azután a főember azt mondta neki: „*Mindezeket ifjúságotól fogva megtartottam.*” Jézus így válaszolt: „*Még egy fogvatkozásod van...*” (egy dolog még hiányzik), és itt a törvény lényegét, az első parancsolatot használta. „*Én, az Úr, vagyon a te Istened... Ne legyen más istened rajtam kívül!*” (2Móz 20,2–3) Leleplezte tehát ez előtt az ember előtt, hogy valójában az ő istene a saját pénze volt, márpedig „*nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak*” (Mt 6,24). Így szólt tehát a törvény a kevélynek.

Azután látunk egy másik példát arra, hogy a kegyelmet az aláztatások kapják, például Nikodémus esetében (Jn 3). Nikodémus a zsidók vezetője volt, tanító volt Izraelben. Éppen ezért rendkívül járatos volt Isten törvényében. Alázatos szívű volt, mert Jézushoz jött és elismerte az Isten Fiának istenségét. Egy vezető Izraelben? „*Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele.*” Ezért jelentette ki Jézus a számára mint őszinte kereső számára az igazságot, mert alázatos szíve volt és a törvényből ismerete volt a bűnről. Ez az igazság pedig, amit Jézus közölt vele, hogy a büntetés ki lett fizetve, „*mert úgy szeretete Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta*”, és ez nem volt bolondság Nikodémus számára, hanem „*Isten ereje az üdvösségre*”.

Nátánaél este is ehhez hasonlít (Jn 1,43–51). Nátánaél izraelita volt, a cselekedetek törvénye alatt nőtt fel, és nemcsak a beszédében nem volt csalárdság, de a szívében sem volt hamisság. Nyilvánvaló, hogy a törvény volt az a tanítómester, mely Krisztushoz vitte ezt az istenfélő zsidót. Hasonlóképpen volt ez a pünkösdkor összegyűlt zsidók esetében is (ApCsel 2). Őszinte hitű, istenfélő zsidók voltak ott, akik Isten törvényével keltek és feküdtek. *Henry Matthew*, a bibliamagyarázó írja, hogy ők pünkösdkor azért gyűltek egybe, hogy megünnepeljék azt, hogy a Sínai-hegyen megkapták Isten törvényét.

Ezért amikor Péter felállt és prédikálni kezdett, akkor ezeknek az istenfélő zsidóknak nem a haragot hirdette. Nem, mert ők tisztában voltak azzal, hogy a törvény haragot szül. Nem is Isten igazságosságát és az ítéletet hirdette. Nem, hanem csupán a jó hírt mondta el nekik arról, hogy a büntetés ki lett fizetve, ekkor azok megszomorodtak a szívükben, és így kiáltottak: „*Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?*” (37. vers) A törvény volt a tanítómesterük, amely Krisztushoz vezette őket, hogy az ő véérébe vetett hit által igazuljanak meg. Ahogy az énekíró írja: „*Isten törvényéből ismertem fel a bűneimet, ekkor reszkettem az előtt a törvény előtt, amit korábban megvettem, mindaddig, amíg bűnös lelkem esedezve a Golgotához jött.*”

Az 1Tim 1,8 a következőt mondja: „*tudjuk, hogy a törvény jó, ha valaki törvényt szerüen él azzal.*” Isten törvénye jó, ha szabályszerűen használják, azaz arra, amire való. Mégis, mire való hát a törvény? A következő versben találjuk meg a választ: „*a törvény nem az igazért van, hanem a bűnösért (törvénytaposókért)*”. Ugyanítt fel is sorolja a bűnösöket: például homoszexuálisok, paráznák. Ha egy homoszexuálist szeretnél Krisztushoz vezetni, akkor ne kezdj el vitatkozni vele a bűnéről, mert így fölösleges vitába bonyolódhatsz, mivel így ő is támaszra rendezkedik be. Irányítsd inkább a tízparancsolat felé! A törvény a homoszexuálisokért van, mutasd meg hát neki, hogy elveszett állapotban van!

Ha egy zsidót akarsz Krisztushoz vezetni, akkor terheld rá a törvény súlyát, hadd készítse az elő a szívét a kegyelemre úgy, ahogy az első pünkösdkor is történt! Ha pedig egy muzulmán szeretnél Krisztushoz vezetni, akkor Mózes törvényével hozakodj elő! Ők elismerik Mózes mint profétát, tárd hát fel előtte Mózes törvényét, leplezd le előtte az önigazságát, és vedd el őt a véres kereszt aljához! Hallottam, hogy Isten üdvösséget adott egy muzulmának, aki olvasta *A pokol legféltettebben őrzött titka* című könyvet. Hogyan történhetett ez? Úgy, hogy Isten törvénye tökéletes és megtéríti a lelket. Emlékezz arra a paráznaságon kapott asszonyra (Jn 8,1–11)! Megszegte a hetedik parancsolatot. A törvény a véreért kiált (3Móz 20,10). Közel áll hozzá, hogy megkövezzék, ott a kövek között a porban várja az ítélet végrehajtását. Nincs más esélye, csak hogy Isten Fiának lába elé vesse magát kegyelemért kiáltva, ugyanez a feladata Isten törvényének is. Pál azt mondja, hogy „*a törvény őrizött bennünket egybezárva*” (Gal 3,23). Azaz e törvény vádol és elítél. Lehet, hogy azt mondod: Nem vádolhatjuk a bűnösöket. De szentek! Ők már vádolás alatt vannak. A Jn 3,18 szerint „*aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van*”. A törvény tehát csak felfedi a bűnös valódi állapotát.

A hölgyek előnyben vannak a következő példa megértésénél: Van egy poros asztal a nappalidban. Le is töröd, gyönyörűen ragyog a tisztaságtól. Majd elhúzd a függönyt, hogy a reggeli nap besüthessen az ablakon. Vajon mit veszel észre az

asztalon? Port. Mi csillog a levegőben? Por. Elképzeltető, hogy a fény csinálta a port? Dehogy, a fény csak segített észrevenni azzal, hogy megvilágította. Ugyanez történik, mikor te és én rászánjuk magunkat arra, hogy elhúzzuk a szentek szentje előtti függönyt, és megengedjük, hogy Isten törvényének világossága megvilágítsa a bűnös szívét; mindössze annyi fog történni, hogy meglátja magát az igazságban.

Nos, általában a tanítás ezen a pontján egyenként végigmegegyek a tízparancsolaton, de most hasznosabbnak látom, hogy bemutassam nektek, hogyan is teszek bizonyosságot személyesen. Ma már érett keresztyén vagyok, aki Jézus nyomdokait követi. Soha nem fogok tehát úgy odamenni valakihez, hogy „Jézus szeret téged!” Ez ugyanis teljesen bibliaellenes, a Szentírásban egyetlen példát sem találunk rá. Úgy sem fogok senkihez odamenni, hogy „Jézus Krisztusról szeretnék veled beszélni”. Miért nem? Azért, mert hogyha egy nagyon mély álomból szeretnélek felébreszteni téged, akkor sem világítanék elemlámpával a szemembe, hiszen azzal sértenék. Inkább először csak a ködlámpát vagy a tompított fényszórót kapcsolnám fel, azt is óvatosan. Először a természetes (fizikai), csak azután a szellemi. Miért? Mert az „nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.” (1Kor 2,14).

A személyes bizonyoságtételre irányadó az az eset, amely a János 4-ben van leírva. Jézus mutat példát erre a samáriai asszonnyal való találkozás során. A fizikai valóságból indul ki, majd óvatosan áttér a szellemire, a hetedik parancsolattal bűntudatra ébreszt, végül felfedi messiási kilétét. Tehát ha találkozom valakivel, akkor az időjárásról vagy a sportról kezdek el vele beszélgetni, hadd érezze, hogy ugyanolyan normális ember vagyok, mint ő! Igyekszem megismerni őt, ha lehet, bedobni egy-két viccet, majd tudatosan áttérni a beszélgetést szellemi síkra. Ezt általában úgy teszem, hogy előveszek egy traktátust. Van vagy 24-25-féle különböző traktátusunk, melyekkel igyekszünk ellátni a Krisztus testét. Több milliót kinyomtattunk már, és ezek elég szokatlan darabok. Ha hozzájutsz néhányhoz, jól teszed, ha nem sajnálod a zsebeidtől, mert az emberek üldözni fognak, hogy adjál még nekik. Például itt van egy, ezt úgy hívjuk, hogy „optikai csalódás traktátus”. Melyiket látod nagyobb-nak? A rózsaszín nagyobb-nak látszik? Biztos vagy benne? Azoknak, akik kazettáról hallgatnak... Ezek valójában egyforma méretű traktátusok, ezért optikai csalódásról van szó. Szóval a következőt mondom: Ez egy keresztyén traktátus. Használati utasítás a hátoldalon... arról, hogy hogyan lehet üdvözülni. Megtarthatod. „Kösz szépen! Tök jó!” – válaszolja. „Van még egy ajándékom” – mondom, és előveszek a zsebemből egy érmét, melybe bele van nyomva a tízparancsolat. Van egy gépünk, amely ezt gyártja. Megvesszük a pénzérméket a bankból, nagyon szép, aranyhoz hasonlító érmék (pennyk), beleteszünk a gépbe, és az rájuk nyomja a parancsolatokat. Ez törvényileg megengedett, mivel művészi tevékenység címén tartják számon. Nem számít visszaélésnek. Tehát azt mondom: „Itt van, ez az ajándék.” „Mi ez?” – kérdezi. „Ez egy érme, rajta a tízparancsolattal. A fogammal csinálom, az »i« betűket a szemfogammal szoktam, az »e«-ket azonban már nagyon nehéz.”

Amit idáig teszek, az nem más, mint annak a felmérése, hogy mennyire nyitott az illető a szellemi dolgokra. Ha elutasítón és hidegen kérdez vissza, hogy „Tízparancsolat? Kösz” – Akkor nem nyitott. De az általános reakció a következő:

„Tízparancsolat? Tök jó, köszi!” Erre én: „Mit gondolsz, megtartottad a tízparancsolatot?” „Hát igen, többé-kevésbé” – válaszolja. „Nézzük csak meg! – vetem fel. – Hazudtál már?” „Öö, igen, egyszer vagy kétszer” – mondja. „Milyen emberré tesz ez téged?” – kérdezem. „Bűnössé.” „Nem, nem, konkrétan milyen emberré tesz ez téged?” – kérdezem. „Na, ne már, ezért még nem vagyok hazug!” – válaszolja. „Hány hazugságot kell mondanod ahhoz, hogy hazugnak hívjanak? Mondjuk tízet, és akkor túlhaladtad a túrési küszöböt? Vajon nem igaz, hogy ha akár csak egyet is hazudsz, az hazuggá tesz téged?” – kérdezem én. „De igen, azt hiszem, igazad van” – feleli. „Loptál el már valamit?” – kérdezem tovább. „Nem” – válaszolja. „Ugyan, most ismerted be, hogy hazug vagy – mondom én. – Loptál már el bármilyen kicsi dolgot?” „Igen” – feleli. „Milyen emberré tesz ez téged?” – kérdezem. „Tolvajj” – válaszolja. „Jézus azt mondta, hogy ha bűnös kívánsággal nézel egy nőre, akkor már paráznaságot követtél el vele a szívedben (Mt 5,28). Tettél már ilyet?” – kérdezem tőle. „Igen, rengetegszer” – válaszolja. „Akkor most saját bevallásod szerint te hazug, tolvaj és parázna vagy a szíved mélyén, és meg kell majd állnod Isten előtt az ítélet napján. Ráadásul csak három parancsolatot néztünk meg a tizből. A többi hét mint egy-egy ágyú szegeződik rád. Használtad Isten nevét hiába?” – kérdezem. „Igen, de próbálok abbahagyni” – feleli. „Tisztában vagy vele, hogy mit teszel? Egy káromkodás helyett használod Isten nevét. Ezt a Biblia istenkáromlásnak nevezi, és azt mondja, hogy minden kimonodott szóért számot adunk majd az ítélet napján (Mt 12,36). „...nem hagyja az Úr büntetés nélkül, ha valaki hiába mondja ki a nevét!” (2Móz 20,7) A Biblia azt mondja, hogy ha gyűlölsz valakit, akkor gyilkos vagy (1Jn 3,15). Isten törvényében az a csodálatos, hogy ő a szívünkbe írta bele azt. Ahogy a Róm 2,15 írja: „a törvény cselekedete be van írva a szívükbe. Erről lelkiismeretük és egymást vádló vagy éppen védő gondolataik együtt tanúskodnak majd...” Ebben a szóban, hogy „lelkiismeret” benne van az a szó, hogy „ismeret” azaz tudás. Ezért amikor valaki hazudik, bűnös vágyat melenget, házasságot tör, Istent káromolja vagy paráználkodik, az mindeközben tudja, hogy ezek rossz dolgok. Isten minden embernek adott világosságot ebben. A Szentlélek meggyőzi őket bűn, igazság és ítélet tekintetében (Jn 16,8). A bűn törvénytisztegetés (1Jn 3,4), az igazság a törvényből származik (Róm 10,5; Fil 3,9), az ítélet pedig szintén a törvény által van. Tehát egyrészt vádolja őt a lelkiismerete – hiszen Isten törvénye fel van írva a szívébe (Róm 2,15) –, másrészt a törvény is elítéli őt. Ezért a következőt kérdezem tőle: „Tehát, ha Isten az ítélet napján ezek alapján a szempontok alapján ítélkezik feletted, vajon ártatlannak, vagy bűnösnek fog találni?” „Bűnösnek” – válaszolja. „Nos, mit gondolsz, a mennybe, vagy a pokolba fogsz kerülni?” – kérdezem. És a szokásos felelet az, hogy: „A mennybe.”

Ez a modern evangélium eredménye. Megkérdézem hát tőle: „Miért gondolod így? Azért, mert azt gondolod, hogy Isten jó, és elnézi a bűneidet?” „Igen, így van. El fogja nézni a bűneimet” – feleli. „Rendben, vegyünk egy bírósági ügyet, mondjuk, hogy megerősakoltál és megöltél valakit, melleleg drogokkal is üzleteltél – nagyon súlyos bűncselekmények. A bíró meghozza az ítéletet, és kimondja: »Bűnösnek találtam. A jelen levő bizonyítékok magukért beszélnek. Van még valami hozzáfűznivalója, mielőtt kiszabom a büntetést?» Erre te azt mondod: »Igen, bíró úr. Csak azt szeretném mondani, hogy én hiszem, hogy a bíró úr jó ember, és ezért elnézi majd a bűneimet.« A bíró

valószínűleg így felelne: »Egy dologban igaza van, valóban jó ember vagyok, és éppen a jóságom miatt fogok a törvénynek érvényt szerezni, és igazságot szolgáltatni. Mivel jó vagyok, azért meg fogok bizonyosodni afelől, hogy ön megkapja a büntetését.«” Tehát éppen az a dolog, amitől a megmenekülésüket remélik a bűnösök, az fogja őket elítélni az ítélet napján. Ez pedig nem más, mint Isten jósága, éppen ez fogja kárhóztatni őket. Hiszen ha Isten jó, akkor a természetéből adódik, hogy meg kell büntetnie a gyilkosokat, az erőszakoskodókat, a tolvajokat, a hazugokat, a paráznákat és az istenkáromlókat. Isten megbünteti a bűnt, bármilyen is legyen.

Az elhangzottak után beszélgetőtársam már kezdi kaptatni a dolgokat. Mostanra megérthette, hogy a bűn elsősorban függőleges természetű, azaz elsődlegesen a menny ellen vétkezett (Lk 15,21). Másrészt azt, hogy mivel megszegte Isten törvényét, ezáltal megharagította őt, és ezért Isten haragja van rajta (Jn 3,36). Beláthatja tehát, hogy megmérettetett az örökkévaló igazságszolgáltatás mérlegén, és híjával találtatott (Dán 5,27). Mostanra értheti meg az áldozat szükségességét. „*Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk...*” (Gal 3,13) „*Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.*” (Róm 5,8) Mi hágtuk át a törvényt, ő fizette ki a büntetést. Ennyire egyszerű. És ezért ha egy férfi vagy nő megtér, és a hitét Jézusba veti, akkor Isten megbocsátja a bűneit; az ítélet napján tehát, mikor az ő esete kerül sorra Isten azt mondhatja: „Az ellened felhozott vádakát bizonyítékok hiányában ejtettük.” Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén értünk. Éppen ezért térj Istenhez, higgy az Úr Jézus Krisztusban (ApCsel 20,21), tedd a kezéd az eke szarvára, és ne nézz vissza, mert csak akkor vagy méltó az Isten országára (Lk 9,61). Az a szó, hogy „alkalmas”, azt jelenti, hogy „kész arra, hogy használják”. Az ilyen embernek fel lett szántva a szíve talaja, azért, hogy befogadhasa a beoltott ígét, amely képes megtartani a lelkét (Jak 1,21).

Most nincs idő rá, hogy valamennyi idézetet megosszam veletek, amellyel készültem, de a kiadványainkban megtalálhatjátok őket. Biztos vagyok benne, hogy ismerni fogjátok a következő neveket. Az első, *John Wycliffe*, a bibliafordító, aki a következőt mondta: „A legnagyobb szolgálat, melyet ember elnyerhet a földön, hogy Isten törvényét hirdethesse.” Miért? Mert az vezeti a bűnöst a Megváltóban való hitre és örök életre. Luther Márton mondta azt, hogy „az evangélium hirdetőjének első dolga, hogy Isten törvényét hirdesse, hogy ezáltal mutassa be a bűn természetét”. Ezekből az idézetekből jól érezhető ezeknek az embereknek az eltökéltsége és erős meggyőződése. Olyan dolgokat is mondanak, hogy „ha nem használjátok a törvényt az evangélium hirdetésében, akkor hamis megtérőkkel töltitek meg a gyülekezetet”. Ezek azok a kövesföld-szívű hallgatók, akik örömmel fogadják az ígét.

Figyeljétek meg, mit mondott Luther Márton: „A sátn, minden megtévesztés istene naponta alapít új szektákat. Sohase gondoltam volna, hogy egyszer ilyen tévelygések is felüthetik a fejüket, mint ez a legutóbbi. Ez a szekta azt tanítja, hogy a bűnöst nem kell megijeszteni a törvénnyel, hanem Krisztus kegyelmét hirdelve kell nyájasan a lelkére beszélni.” Mit is mond itt Luther? Azt, hogy „Figyeljétek, emberek! Most ütötte fel a fejét egy elképesztően sátni szekta, amely azt tanítja, hogy az embert tilos megijeszteni a törvénnyel, sokkal inkább Krisztus kegyelmét prédikálva kell finoman a lelkére beszélni.”

Ez az idézet nagyon jól bemutatja, hogy többnyire miként evangelizálunk.

John Wesley egy fiatal barátjának írta a következőket: „90%-ban hirdesd a törvényt, 10%-ban pedig a kegyelmet!” 90% törvény és 10% kegyelem, ez elég súlyos, nem lehetne inkább fele-fele? – kérdezheted. Képzeld most el, hogy én vagyok az orvos, te pedig a beteg. Elkaptál egy halálos betegséget. Nálam van a gyógymód, de életbevágóan fontos, hogy ezt a gyógymódot használd, ha nem vagy 100%-ban elkötelezett iránta, akkor nem fog hatni. Hogyan foglak vajon rábeszél-ni? Valószínűleg valahogy így: „Be lehet jönni. Üljön le! Sajnos nagyon szomorú hírem van: egy halálos betegséget diagnosztizáltunk önnél.” Látom, ahogy elfehéredsz, és rád jön a remegés. És azt gondolom: „Rendben, kezdi felfogni a helyzet komolyságát.” Előveszem a grafikonokat, diagrammokat, vizsgálati eredményeket és röntgenfelvételeket, hogy bemutassam, hogy a fertőzés hogyan terjedt szét a szervezetekben. Tíz teljes percig beszélek neked erről a szörnyű betegségről. Mit gondolsz, vajon mennyi időbe telik az, hogy a gyógymódot elmondjam? Nos, egyáltalán nem sokba. Miután remegve végigülte azt a tíz percet, azt mondom neked: „Egyébként ez itt a gyógyszer.” Erre te megragadod és azon nyomban le is nyeled.

A betegség és szörnyű kilátásainak ismerete hozta meg az étvágyad a gyógyszerre. Tudjátok, mielőtt keresztyén lettem, éppen annyira kívántam az igazságot, amennyire egy négyéves gyerek a fürdést. Hogy jön ez ide? Emlékezzetek, hogy Jézus mondta: „*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra*” (Mt 5,6)!

Mit gondoltok, hány olyan hitetlen van, aki éhezi és szomjazza az igazságot? A Biblia azt mondja: „*nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.*” (Róm 3,11) Azt mondja, hogy az emberek szeretik a sötétséget és gyűlölik a világosságot, és nem is jönnek ki a világosságra, nehogy kiderüljön az, amiket cselekszenek (Jn 3,19–20). Ők azok, akik úgy nyelik a hamisságot, mint a vizet (Jób 15,16). De azon az éjszakán, mikor Isten törvényéből szembesültem Isten természetével, megértettem, hogy Isten az igazságban gyönyörködik, amely a vesékben van (Zsolt 51,8), és ő még a gondolataimat is látja, és az ő szemében a bűnös vágy egyet jelent a paráznasággal, a gyűlölet a gyilkossággal, tehát azt mondtam: „Látom már, hogy ítélet alatt állok. Mit tehetnék hát, hogy igaz lehessenek?” És elkezdtem éhezni az igazságot. Mintha a törvény sót helyezett volna a számba. Ez volt a tanítómester, amely Krisztushoz vezetett engem.

Charles Spurgeon mondta: „Nem fogják elfogadni a kegyelmet mindaddig, amíg nem reszketnek az igaz és szent törvény előtt.” D. L. Moody, *John Bunyan*, *John Newton* – ha valakinek, akkor Newtonnak volt is mit értékelnit a kegyelemben – írták az „Amazing grace” (Csodálatos kegyelem) kezdetű dalt. Newton mondta, hogy „a törvény és kegyelem közti összhang betartása megkímél bennünket attól, hogy hibákba gabalyodjunk akár az egyik, akár a másik területen. Charles Finney szerint „a törvény feladata az, hogy utat készítsen a kegyelem számára. Ha azonban a lelkek tájékoztatásában ezt figyelmen kívül hagyjuk – teszi hozzá –, akkor majdnem biztos, hogy ez hamis reménységhez és a keresztyénség alapelveinek hamis bemutatásához vezet, ezzel együtt ahhoz, hogy hamis megtérőkkel töltjük meg a gyülekezetet.”

Szentek, az első dolog, melyet David Wilkerson mondott nekem, mikor a kocsijából hívott fel, az az volt, hogy „azt hit-

tem, hogy én vagyok az egyetlen, aki nem hisz a friss megtérők feletti gyámkodásban”. Ugyanakkor én hiszek az új megtérők táplálásában és tanításában. Hiszek a tanítvánnyá képzésükben is, mert ez bibliai és ráadásul ez a legfontosabb dolog. De nem hiszek a felettük való gyámkodásban és az utánuk való járkálásban, mivel ezt nem találom a Szentírásban.

Az etiópai főember gyámkodás nélkül maradt. Hogyan maradhatott mégis életben? Hiszen nem volt más a számára, csak Isten és az Írások. Hadd magyarázzam meg, hogy mi is az a gyámkodás azok számára, akik nem tudják, hogy miről van szó. A gyámkodás az, amikor szembesülünk azzal, hogy döntések születnek, legyenek azok akár evangelizációs kampányon, akár helyi, gyülekezeti evangelizáción, és mi megbízunk az aratómunkásainkat – akik épp olyan kevesen vannak, ahogy szoktak is lenni – ezzel az embertelen feladattal, hogy szegődjenek utána ezeknek az embereknek, hogy megbizonyosodjanak róla, hogy azok Istennel járnak.

Ezzel azt ismerjük el, hogy milyen csekély bizalmunk van az üzenetünk és Isten megtartó erejében. Pedig ha Isten megmentette őket, akkor meg is fogja őket tartani. Ha Istentől születtek, akkor soha nem fognak meghalni. Ha ő az, aki elkezdte bennük a jó munkát, akkor arra a napra ő be is fogja fejezni (Fil 1,6), hogyha ő a hitük szerzője, akkor ő lesz a hitük bevezetője is (Zsid 12,2). Ő képes üdvözíteni mindazokat, akik őáltala járulnak Istenhez (Zsid 7,25). Ő az, aki megőrizheti őket az eleséstől (a bűntől), és az ő dicsősége elé állíthatja őket feddhetlenségben (hibátlanul), nagy örömmel (Júd 24).

Jézus mondta, hogy „senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből” (Jn 10,29). Látjátok, szentek, itt is arról van szó, hogy Lázár már négy napja halott (Jn 11). Berohanhatunk a sírba, kivonszolhatjuk, felállíthatjuk, még a szemét is kinyithatjuk, de attól még bűzleni fog (39. vers). Isten Fiának a szavát kell meghallania. És ugyanígy a bűnös is negyednapos halott a bűneiben. Odafuthatunk hozzá azzal, hogy „Mondd el ezt az imát!”. Attól még hallania kell az Isten Fiának a hangját, hogy élet legyen benne. És az a dolog, mely arra ösztönzi a bűnöst, hogy meghallja az Isten Fiának a hangját, nem más, mint a törvény. Ez a tanítómester, amely Krisztushoz vezet azért, hogy hit által igazuljon meg (Gal 3,24). Szentek, a törvény működik, megtéríti (megeleveníti) a lelket (Zsolt 19,8). Ez formálja az embert új teremtsé a Krisztusban, hogy a régiek elmúljanak, és íme, minden újjá legyen (2Kor 5,17). Tehát találj magadnak egy bűnöst, és tégy próbát vele, de miközben ezt teszed, jusson eszedbe még ez az anekdota!

Egy repülőgépen ülsz éppen, kortyolgatod a kávédat, kekszet majszolsz, és közben nézel egy filmet. Kellemes az út és minden nagyon kényelmes, de egyszer csak a következőt halod: „Itt a gép pilótája beszél: fontos bejelentésem van az önök számára. A farokrész az imént levált a géptestről, le fogunk zuhanni. Egy 8000 méteres ugrás vár önökre. Az ejtőernyőt a székek alatt találják, és nagyon megköszönjük, amennyiben felcsatolják. Köszönöm a figyelmüket és azt is, hogy a mi légitársaságunkat választották.” „Micsoda? 8000 méter!? Hűha, még jó, hogy itt van ez az ejtőernyő!” – mondod. Majd észreveszed, hogy melletted egy srác kekszet ropogtat, kortyolgatja a kávéját és bámulja a filmet. Erre te azt mondod neki: „Ne haragudj, nem hallottad, mit mondott a pilóta? Vedd fel az ejtőernyőt!” Ő odafordul hozzád, és ezt mondja: „Ugyan már, a pilóta biztos szórakozik, meg különben is, jól érzem így magam.” Kérlek, hogy őszinte lelkesedéssel nehogyan azzal ruk-

kolj elő, hogy „vedd fel, kérlek, az ejtőernyőt, mert az jobb lesz, mint a film”! Ne, mert ennek semmi értelme. Ha azt mondod neki, hogy az ejtőernyő javít az utazásán, akkor rossz indítékból veszi magára. De ha azt akarod, hogy tényleg felvegye és magán is tartsa, akkor az ugrásról beszélj neki, mondjuk így: „Figyelj, ha úgy gondolsz, ne törődj vele, hogy mit mondott a pilóta, de ejtőernyő nélkül kiugrani... az placcs!” „Bocs, de miről beszél?” – kérdezi. „Azt magyarázom, hogy ha ejtőernyő nélkül ugrasz ki, akkor ismered a gravitáció törvényét... placcs a földön!” – felelem neki. „Szent ég! Már értem! Kösz szépen!” – mondja. És mindaddig, amíg ez az ember tudja, hogy ki kell lépnie a gép ajtaján, és szembe kell néznie azzal, hogy rá is hat a tömegvonzás törvénye, addig semmivel sem fogod tudni rávenni arra, hogy levegye magáról az ejtőernyőt, hiszen az élete múlik rajta.

Most, ha körbenézel, azt láthatod, hogy sok utas van körülötted, aki élvezi a repülést. Élvezik a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét. Állj ki és mondd meg nekik: „Elnézést, hallották a pilóta utasítását a megmenekülésről? Vegyék fel magukra az Úr Jézus Krisztust!” Egyikük erre azt mondja neked, hogy „Á, nem hiszem, hogy Isten komolyan gondolja. Isten szeretet. Mellesleg velem minden rendben, kösz!” Jóakarattal, de tudatlanságból azért mégse mondd azt neki, hogy „Vedd fel az Úr Jézus Krisztust! Ő az, aki szeretetet, örömet, békességet, beteljesedést és örökké tartó boldogságot ad neked. Neked van egy Isten alakú úr a szívedben, amit egyedül csak Isten tud betölteni. Ha házassági problémáid vannak, esetleg a droggal vagy az alkohollal vannak nehézségeid, akkor csak add át a szívedet Jézusnak!” Nem, így azt ered el, hogy rossz indítékból vállalja az elkötelezettséget. Inkább azt mondd, hogy „Ó, Istenem, adj bátorságot!” – és az ugrásról beszélj neki. Csak annyit mondj, hogy „Figyelj csak, megszabott dolog, hogy az emberek egyszer meghalnak. Ha a bűneidben halsz meg, Isten kénytelen lesz megbüntetni téged, és az ő ítélete rendkívül alapos és részletes. Minden hiábavaló szóról, melyet az ember kimond, arról számot kell hogy adjon az ítélet napján, ha bűnös kívánságot tápláltál valaki iránt, az olyan, mintha paráználkodtál volna vele. Ha gyűlöltél valakit, az olyan, mintha megölted volna. És Jézus arra figyelmeztetett, hogy az igazságszolgáltatás annyira mélyreható és tökéletes, hogy amikor rád sújt az örök harag ökle, akkor azonnal porrá zúz. Isten áldjon meg!”

Nos, szentek, amiről én beszélek, az nem egyfajta pokol lángjaival ijesztgető prédikáció. A pokoltüze prédikációk rettegő megtérőket produkálnak. Isten törvényének a használatában „könnyező”, bűnbánó megtérőket eredményez. Hogyan lesznek a rettegő megtérők? Úgy, hogy az illető meg akar menekülni a pokol lángjaitól, de a szívében azt gondolja Istenről, hogy ő kíméletlen és igazságtalan, mivel a törvényt nem arra használták, hogy a bűn rendkívül bűnös természetét mutassák be vele. A poklot nem jogos büntetéseként látja, és éppen ezért az irgalmat és a kegyelmet sem képes megérteni. Ezzel együtt arra is képtelen lesz, hogy hálás legyen Istennek az ő kegyelméért. Pedig a hála az evangelizáció elsődleges indítéka. Ezért a hamis megtérőnek nem dobban rá a szíve az evangelizációra.

A megtérők másik csoportja azonban tisztában van vele, hogy a menny ellen vétkezett. És azzal is, hogy Isten tekintete előtt minden gonosz és jó nyilván van tartva, sőt Isten a sötétségben is ugyanúgy lát, mint a világosságban. Azt is tudja, hogy Isten előtt még a gondolatai is nyilván vannak tart-

va. Ha tehát a harag napján Isten az ő szentségében felfedné az ő szívének titkos bűneit, minden sötét cselekedetét, és felvonultatná bűnösségének minden bizonyítékát, akkor őt, a tisztátalant igazságosan küldené a pokolba. De Isten ahelyett, hogy elítélné őt, kegyelmet ad neki. Abban mutatta meg az Isten az ő szeretetét iránta, hogy mikor még bűnös volt, Krisztus meghalt érte. Térdre ereszkedik hát ez előtt a véres kereszt előtt, és azt mondja: „Ó, Istenem, ha te ezt megtetted értem, én bármit megteszek érted. Örömmel teszem a te akaratodat, én Istenem. A te törvényed be van írva a szívembe.” És ahogy azt az embert, aki tudta, hogy ki kell lépnie a gép ajtaján, és szembe kell néznie azzal, hogy rá is hat a tömegvonzás törvénye, nem lehetett rávenni arra, hogy levegye magáról az ejtőernyőt, mivel az élete múlt rajta, ugyanúgy, aki azért jön a Megváltóhoz, mert tudja, hogy egy szent Isten előtt kell majd megállnia a harag napján, az sose mond le Isten igazságáról a Krisztusban, hiszen az élete múlik rajta.

Hadd foglaljam tehát össze ezt a tanítást, ahogy kezdünk a végére érni! Nem túl rég jártam egy üzletben, a tulajdonos épp egy vevőt szolgált ki, miközben Isten nevét káromolta. Nos, ha valaki a feleségem nevével káromkodna, azt rendkívül sértőnek érezném. De ez az ember Isten nevét használta a káromkodásában, annak az Istennek a nevét, aki életet adott neki, ráadásul szintén tőle kapta a szemeit, a gondolkodásra való képességét, a gyerekeit, az élelmét, és minden öröm, ami az életben valaha is érte, az mind Isten jóságából származott. És ő mégis káromkodásra használja ezt a nevet.

Felháborodva álltam közte és a vásárló között, majd odahajoltam és így szóltam: „Elnézést, ez egy vallásos összefüggés?” „Micsoda? A pokolba is, miről beszélsz?” – kérdezett vissza a férfi. „Akkor mégis csak, hiszen most meg a pokolról beszélsz! Hadd adjam oda magának az egyik könyvemet!” Tehát kimentem a kocsimhoz, és elvittem neki az Isten nem hisz az ateistákban: *Bizonyíték arra, hogy ateisták nem léteznek* című könyvemet. Ez a könyv logikával, humorral és racionálisan érvelve bizonyítja Isten létezését, melyet mindössze két perc alatt te is bebizonyíthatsz, és még hit sem kell hozzá. Nagyon egyszerű dolog, hogy levezzed Isten létezésének bizonyosságát, és emellett azt is, hogy ateisták pedig nem léteznek. Erről jut eszembe, itt van ez a szórólap is: „Nemzeti ateista nap: április 1.” Tehát odaadtam neki a könyvet, és két hónappal később újra bementem hozzá, és adtam neki egy másik könyvet, *A barátaim haldokolnak!* címűt. Ez a könyv egy igaz és izgalmas beszámoló arról az evangelizációs szolgálatról, melyet Los Angeles egy vérengző városrészén végeztünk, ebben is a humor teszi érdekessé a leírást. Tehát odaadtam ennek az embernek a könyvet, majd később felhívott és elmondta, hogy mi is történt. Elmondta, hogy a felesége elég csúnyán nézett rá, amikor A barátaim haldokolnak!-ot olvasta, és közben kétpercenként felnevetett. Később, mikor takarította a szobáját, megtalálta az Isten nem hisz az ateistákban címűt. Kinyitotta, és elolvasta az első oldalt, és azután az egész könyvet, mind a 260 oldalt. Ő mondta, hogy különös volt, mert egyébként utál olvasni. Ezután olvasta el A barátaim haldokolnak!-ot, és Krisztusnak adta az életét. Vett magának egy Bibliát, és átjött, hogy elmondja, hogy már két napja keresztyén, és a Leviticusnál tart a Bibliában, és tudjam meg, hogy most a Zsoltárokat, s majd a Jánost készül elolvasni. Elköteleződése előtt azonban ez az ember gyakorló boszorkány volt. „Isten törvénye tökéletes, hogy megtérítse a lelket.”

És történt egyszer, hogy Isten megkönyörült rajtam, mikor egyszer – úgy, ahogy akkor már sok éven át – a szabadtéren evangelizáltam, amely olyan volt, mintha a modern evangelizáció tollseprűjével harcoltam volna az ellenség ellen. És akkor Isten megkérdezte: „Mit csinálsz? Az én fegyvereim nem testiek, hanem erősek az Istennek erősségeik lerontására (2Kor 10,4). Íme, a tíz nagy löveg.” És ahogy felsorakoztattam az Isten törvényének tíz lövegét, azt vettem észre, hogy a bűnösök többé már nem nevetnek és gúnyolódnak. Nem, az arcuk elsápad, és felemelt kézzel ezt mondják: „Mindent átadok, szívesen átadok mindent Jézusnak!” Úgy jönnek át a győztes oldalra, hogy soha nem lesznek dezertőrök. Ezek a megtérők lelkeket fognak nyerni az Úrnak, nemcsak melegítik a padot a gyülekezetben. Munkatársak lesznek, nem tétlenkedők; drága kincsek, és nem terhek a helyi gyülekezet nyakán.

És most, szentek, minden fej felemelve van, minden szem pedig nyitva, és nem szól a zene. Hadd hívjalak most benneteket arra, hogy megvizsgáljátok az üdvösségetek valódiságát! A modern evangelizáció azt mondja, hogy „Sohase kételkedj az üdvösségedben!” A Biblia azonban pont az ellenkezőjét tanácsolja, mégpedig azt, hogy „*Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e?*” (2Kor 13,5). Jobb most tudni, mint az ítélet napján. A Biblia azt mondja, hogy „*igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívátásokatok és kiválasztásotokat*” (2Pt 1,10), és néhányan közületek tudjátok, hogy valami alapvető gond van a hitéletetekkel. Ha a repülőgép rázni kezd, azonnal elvesztitek a békeségeteket és örömeitöket. Hiányzik belőletek az evangelizáció iránti lelkesedés. Sohase borultok le a Mindenható Isten előtt azzal, hogy „vétkeztem ellened, Istenem, kegyelmezz meg nekem!” Még sohase menekültél oda Jézus Krisztushoz és az ő véréhez, hogy megtisztítson téged, és még sohase kiáltottál kétségbeesetten hozzá, hogy „Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnös-höz!” Hiányzik belőled a hálaérzet, és nem zavar, hogy a bűnösök elvesznek. Egyáltalán nem égsz tűzben Istenért, sőt inkább az a veszély fenyeget, hogy olyan leszel, mint akiket úgy hívnak, hogy „langyosak”, és akiket Krisztus kiköp majd az ő száján az ítélet napján (Jel 3,16), mikor tömegek fogják kiáltani Jézusnak: „Uram, Uram!” Ő pedig azt fogja mondani nekik: „*Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!*” (Mt 7,22–23). Akik nem törődtek az isteni törvénnyel. A Biblia azt mondja, hogy „*hagyja el a gonoszt (törvényteleniséget) mindenki, aki az Úr nevét vallja!*” (2Tim 2,19)

Tehát ma kell az elköteleződésünk motivációját helyreigazítanunk. Barátom, ne hagyd, hogy a büszkeség megakadályozzon ebben! Szeretnék imádkozni érted, én itt maradok elől, te pedig maradj a helyeden! És ha szeretnél részt venni ebben az imádságban, akkor kérlek, lóddítsd fel a kezedet, de azt is tudd meg, hogy ha azt gondold magadban, hogy „Fel kéne emelnem a kezemet, de vajon mit mondanak majd az emberek?” – akkor ez büszkeség. Jobban szereted az emberek dicséretét, mint az Isten dicséretét (Jn 12,43).

Mindenki, aki a szívében büszke, az utálatos az Úrnak (Péld 16,5). Isten a kevélyeknek ellene áll, de az alázatosoknak kegyelmet ad. Alázátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején (1Pt 5,5–6)! Hívjátok ezt újbóli elköteleződésnek vagy akár elköteleződésnek, de bárhogyan is nevezitek, akkor is igyekezzetek a ti elhívátásokatok és kiválasztásotokat erőssé tenni!